

Předložená dizertační práce pojednává o životě a díle českého historika Václava Chaloupeckého (1882–1951), žáka Josefa Pekaře a Jaroslava Golla, jenž v době první ČSR působil jako profesor československých dějin na nově zřízené Univerzitě Komenského v Bratislavě. Chaloupeckého dílo je převážně medievistické, zasahuje však také do otázek vzniku ČSR. V počátcích tvorby jej však poutala především poezie. Chaloupecký je běžně vnímán jako čechoslovakista a pozitivista, z čehož plyne i hodnocení jeho díla jako ideově i metodologicky antikvovaného. Smyslem práce proto nebylo napsat vědeckou biografii, ale spíše podrobit historiografický odkaz Václava Chaloupeckého novému přezkoumání, jež by vycházelo z pohledu méně zatíženého nacionálními a ideovými stereotypy. V práci se pokouším především ukázat, že Chaloupeckého historiografický přístup vycházel z individuálního zakotvení v českém a slovenském prostředí, zejména díky sňatku se slovenskou básnířkou Ludmilou Groeblovou. Výsledkem by měl být obraz života a díla historika, jehož osudy byly určovány třemi cézurami – světovými válkami a komunistickým převratem roku 1948.